

Άγιος Δημήτριος

11 Δεκεμβρίου 2022

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΑ΄ ΛΟΥΚΑ

(Των αγίων Προπατόρων)

(Λουκ. Ιδ΄ 16 - 24)

(Κολ. γ΄ 4 - 11)

Το πλήρωμα της μακαριότητος

*«Και τους πτωχούς και αναπήρους
και χωλούς και τυφλούς εισάγαγε ύδω»*

Βρισκόμαστε πολύ κοντά στη μεγάλη εορτή της κατά σάρκα Γέννησης του Κυρίου και Σωτήρος ημών Ιησού Χριστού και η Εκκλησία μας προετοιμάζει κατάλληλα για να προσεγγίσουμε βιωματικά το μεγάλο αυτό γεγονός.

Στη νέα πραγματικότητα της Βασιλείας του Θεού που συνδέεται με το πρόσωπο και το έργο του Κυρίου μας, καλούνται να μετάσχουν ανεξαιρέτως όλοι οι άνθρωποι. Η κοινωνία της αγάπης και η μετοχή του ανθρώπου στη θεία ζωή που ξεδιπλώνουν σημαντικές πτυχές της πραγματικότητας αυτής, αποκαλύπτεται με τις πολύ ζωντανές εικόνες που συνθέτουν την παραβολή του μεγάλου Δείπνου και τις οποίες μας προσφέρει η σημερινή ευαγγελική περικοπή.

Η πρόσκληση

Ο οικοδεσπότης που είναι ο Θεός βλέπουμε να προσκαλεί όλους τους ανθρώπους για να πάρουν μέρος στο Δείπνο. Η κλήση αυτή προσφέρεται σε διάφορα στάδια, τα οποία αξίζει τον κόπο να δούμε. Πρώτα, όπως σημειώνει ο Απόστολος Παύλος «εξελέξατο ημάς εν αυτώ προ καταβολής κόσμου». Η εκ του μηδενός δημιουργία μας που συνδέεται με το στίχο της Γενέσεως «ποιήσωμεν άνθρωπον κατ' εικόνα ημετέραν και καθ' ομοίωσιν» απέβλεπε στο Πρόσωπο του Θεού – Λόγου, δηλαδή του Ιησού Χριστού. Γι' αυτό και η καταξίωση του ανθρώπου σηματοδοτείται από την κλήση του για να σχετίζεται και να κοινωνεί με το Χριστό. Μετά από την πτώση του ανθρώπου στην αμαρτία, η ολοκλήρωση της κλήσης του από τον Θεό εν Χριστώ, εστιάζεται στην ενσωμάτωσή του στο μυστήριο της Εκκλησίας που είναι το Σώμα του Θεανθρώπου Κυρίου παρατεινόμενο στους αιώνες.

Η απόρριψη της κλήσης

Η άρνηση του ανθρώπου σε μια τόσο τιμητική πρόσκληση για μετοχή του στο Δείπνο, σημαίνει ουσιαστικά απόρριψη της αληθινής φύσης του. Μπορεί χαρακτηριστικά να αναφερθεί ότι όταν ο άνθρωπος που είναι η εικόνα του Θεού και η φύση του εξαρτάται από αυτή την ομοιότητα, τότε

Α
Γ
Ι
Ο
Σ

Δ
Η
Μ
Η
Τ
Ρ
Ι
Ο
Σ

9
3,
3

F
M

S
T
E
R
E
O

εκπίπτει και εκουσίως αυτοκαταστρέφεται, με την υποδούλωσή του στον κόσμο της αμαρτίας. Δηλαδή με την απομάκρυνσή του από την κοινωνία αγάπης του Θεού. Η κατάσταση της αμαρτίας είναι εκείνη που αφήνει πρόσφορο έδαφος για ν' αναπτύσσονται όλα εκείνα τα εμπόδια που παρεμβάλλονται για την απόρριψη της πρόσκλησης. Με την αμαρτία ο άνθρωπος χωρίζει εντελώς αυθαίρετα τα δώρα του Θεού από τον Ίδιο τον Θεό. Είναι σ' αυτή την περίπτωση που συλλαμβάνεται να «λατρεύει την κτίσιν παρά τον κτίσαντα», με όλα τα τραγικά συνεπακόλουθα που βιώνουμε σήμερα. Η ιδιοτελής, δηλαδή η εγωϊστική χρήση της υλικής κτίσης και των αγαθών της, στρέφεται ουσιαστικά εναντίον της ανιδιοτελούς αγάπης του οικοδεσπότη Θεού. Αυτό ακριβώς είναι που κάνουν οι καλεσμένοι στο Δείπνο. Αρνούνται την πρόσκληση και προβάλλουν τις δικαιολογίες τους: «αγρόν ηγόρασα», «ζεύγη βοών ηγόρασα πέντε», «γυναίκα έγημα». Στην πρώτη περίπτωση ο άνθρωπος χρησιμοποιεί τα χρήματα, την περιουσία, μόνο για τον εαυτό του, το άτομό του. Γνωρίζει πως το Δείπνο είναι κοινωνία αγάπης και προσφοράς. Αρνείται όμως την κοινωνία αυτή γιατί παραμένει ερμητικά κλειστός στον εαυτό του και επιθυμεί ν' απολαμβάνει μόνος του τα υλικά αγαθά. Στη δεύτερη περίπτωση, ο άνθρωπος αντί να χρησιμοποιεί την εργασία ευχαριστικά απέναντι στο Θεό, ως προσφορά της αγάπης και των δωρεών Του στους συνανθρώπους του, την αφήνει να λειτουργεί ως εμπόδιο για να ξεκόψει από το Δημιουργό του, αδυνατώντας έτσι να μετέχει στη λειτουργία ζωής της Εκκλησίας που μας προσφέρει το Δείπνο της Θείας Ευχαριστίας. Στην Τρίτη περίπτωση, ο άνθρωπος αφήνει την οικογένεια να λειτουργεί ως εμπόδιο στην κοινωνία του με το Θεό. Έτσι η οικογένεια από εστία παροχής και αποδοχής της αγάπης, μεταβάλλεται σε στείρο χώρο βιολογικών απολαύσεων, οικονομικών συναλλαγών και ψυχρών και απρόσωπων σχέσεων. Είναι γι' αυτό το λόγο που βλέπουμε ιδιαίτερα σήμερα να κλονίζεται ο θεσμός της οικογένειας και να οδηγείται σε διάλυση.

Η απόφαση

Με τη Χάρη του Θεού κατανοούμε ότι το Δείπνο της Βασιλείας είναι η πληρότητα και η μακαριότητα της ανθρώπινης ύπαρξης. Είναι το Δείπνο της Θείας Ευχαριστίας, στο οποίο, παρόλη την αμαρτωλότητά μας, ο Χριστός μας προσκαλεί: «Μετά φόβου Θεού, πίστεως και αγάπης προσέλθετε». Ακριβώς η μετάνοια και η συντριβή είναι εκείνα που μας αξιώνουν να δεχόμαστε το έλεος του Θεού στο Πρόσωπο του Χριστού.

Αγαπητοί αδελφοί, ο Θεός απευθύνει πρόσκληση για να μετασχουμε κι εμείς στο μεγάλο Δείπνο της Βασιλείας του. Οι δικαιολογίες της μορφής «αγρόν ηγόρασα», «ζεύγη βοών ηγόρασα πέντε» και «γυναίκα έγημα» δεν θα πρέπει σε καμιά περίπτωση να παρεισφύουν ως εμπόδιο στην άμεση ανταπόκρισή μας. Άλλωστε και οι Άγιοι Προπάτορες που τιμούμε σήμερα, αλλά και η μεγάλη μορφή του Αγίου Σπυριδωνα, μας συμβουλεύουν να μην διστάσουμε αλλά να εισέλθουμε «εις την χαράν του Κυρίου ημών». Η αγία αυτή είσοδος συνιστά και το πλήρωμα της αιώνιας ζωής και μακαριότητας.

Ἀποστολικό Ἀνάγνωσμα

Ἀδελφοί, ὅταν ὁ Χριστὸς φανερωθῆ, ἡ ζωὴ ὑμῶν, τότε καὶ ὑμεῖς σὺν αὐτῷ φανερωθήσεσθε ἐν δόξῃ. Νεκρώσατε οὖν τὰ μέλη ὑμῶν τὰ ἐπὶ τῆς γῆς, πορνείαν, ἀκαθαρσίαν, πάθος, ἐπιθυμίαν κακὴν, καὶ τὴν πλεονεξίαν ἧτις ἐστὶν εἰδωλολατρία, δι' ἧ ἔρχεται ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τοὺς υἱοὺς τῆς ἀπειθείας, ἐν οἷς καὶ ὑμεῖς περιεπατήσατέ ποτε, ὅτε ἐζήτε ἐν αὐτοῖς· νυνὶ δὲ ἀπόθεσθε καὶ ὑμεῖς τὰ πάντα, ὀργὴν, θυμὸν, κακίαν, βλασφημίαν, αἰσχρολογίαν ἐκ τοῦ στόματος ὑμῶν· μὴ ψεύδεσθε εἰς ἀλλήλους, ἀπεκδυσάμενοι τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον σὺν ταῖς πράξεσιν αὐτοῦ καὶ ἐνδυσάμενοι τὸν νέον τὸν ἀνακαινούμενον εἰς ἐπίγνωσιν κατ' εἰκόνα τοῦ κτίσαντος αὐτόν, ὅπου οὐκ ἔστι Ἕλλην καὶ Ἰουδαῖος, περιτομὴ καὶ ἀκροβυστία, βάρβαρος, Σκύθης, δοῦλος, ἐλεύθερος, ἀλλὰ τὰ πάντα καὶ ἐν πᾶσι Χριστός.

Εὐαγγελικό Ἀνάγνωσμα

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν ταύτην. Ἄνθρωπός τις ἐποίησε δεῖπνον μέγα, καὶ ἐκάλεσε πολλούς· καὶ ἀπέστειλε τὸν δοῦλον αὐτοῦ τῇ ὥρᾳ τοῦ δεῖπνου εἰπεῖν τοῖς κεκλημένοις· ἔρχεσθε, ὅτι ἤδη ἔτοιμά ἐστι πάντα. καὶ ἤρξαντο ἀπὸ μιᾶς παραιτεῖσθαι πάντες, ὁ πρῶτος εἶπεν αὐτῷ· ἀγρὸν ἠγόρασα, καὶ ἔχω ἀνάγκην ἐξελθεῖν καὶ ἰδεῖν αὐτόν· ἐρωτῶ σε, ἔχε με παρητημένον. καὶ ἕτερος εἶπε· ζεύγη βοῶν ἠγόρασα πέντε, καὶ πορεύομαι δοκιμάσαι αὐτά· ἐρωτῶ σε, ἔχε με παρητημένον. καὶ ἕτερος εἶπε· γυναῖκα ἔγημα, καὶ διὰ τοῦτο οὐ δύναμαι ἐλθεῖν. καὶ παραγενόμενος ὁ δοῦλος ἐκεῖνος ἀπήγγειλε τῷ κυρίῳ αὐτοῦ ταῦτα. τότε ὀργισθεὶς ὁ οἰκοδεσπότης εἶπε τῷ δούλῳ αὐτοῦ· ἔξελθε ταχέως εἰς τὰς πλατείας καὶ ῥύμας τῆς πόλεως, καὶ τοὺς πτωχοὺς καὶ ἀναπήρους καὶ χωλοὺς καὶ τυφλοὺς εἰσάγαγε ὧδε. καὶ εἶπεν ὁ δοῦλος· κύριε, γέγονεν ὡς ἐπέταξας, καὶ ἔτι τόπος ἐστί. καὶ εἶπεν ὁ κύριος πρὸς τὸν δοῦλον· Ἔξελθε εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ φραγμοὺς καὶ ἀνάγκασον εἰσελθεῖν, ἵνα γεμισθῇ ὁ οἶκός μου. λέγω γὰρ ὑμῖν ὅτι οὐδεὶς τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων τῶν κεκλημένων γεύσεται μου τοῦ δεῖπνου. Πολλοὶ γὰρ εἰσι κλητοί, ὀλίγοι δὲ ἐκλεκτοί.

Ο Άγιος Σπυρίδωνας ο θαυματουργός

Ο άγιος Σπυρίδωνας, μια μεγάλη φωτεινή μορφή που τιμά σήμερα η Εκκλησία μας, η οποία λειτουργεί ως δείκτης στην πορεία για συμμετοχή στο ευφρόσυνο δείπνο που μας προσφέρει η αγάπη του Κυρίου, είναι ο συμπατριώτης μας άγιος Σπυρίδωνας, επίσκοπος Τριμυθούντος, ο θαυματουργός. Περιπτοίει πραγματικά μεγάλη τιμή στο μαρτυρικό νησί μας η παρουσία της μορφής του αγίου Σπυρίδωνα που τόσο εκθαμβωτικά λάμπει στο ορθόδοξο χριστιανικό στερέωμα.

Η οικογένεια του ήταν μάλλον εύπορη, αλλά ο ίδιος ασχολείτο με το έργο του ποιμένα, το οποίο μάλιστα δεν εγκατέλειψε ούτε ακόμα και όταν έγινε επίσκοπος. Σύμφωνα με μαρτυρία της εποχής του «διά δε ατυφίαν (δηλαδή ταπεινοφροσύνη) πολλήν εχόμενος της επισκοπής εποίμενε και τα πρόβατα».

Πριν από το 325 μ.Χ. έγινε επίσκοπος Τριμυθούντος. Πήρε μέρος και στην Α΄ Οικουμενική Σύνοδο στη Νίκαια της Κωνσταντινούπολης, στην οποία καταδικάστηκε η αίρεση του Αρείου. Η αρχαία παράδοση αποδίδει στον άγιο Σπυρίδωνα και το γνωστό θαύμα με το κεραμίδι σε σχέση με την βεβαίωση του μυστηρίου της Αγίας Τριάδας.

Ο Μ. Αθανάσιος συνάντησε τον άγιο Σπυρίδωνα στους Πατέρες της Συνόδου που έγινε στις Σάρδεις το 342 μ.Χ. Σύμφωνα με τον Συμεών τον Μεταφραστή, ο άγιος Σπυρίδωνας θεράπευσε θαυματουργικά στην Αντιόχεια το Βασιλέα Κωνσταντίνο από βαριά ασθένεια. Γι' αυτό και δίκαια χαρακτηρίζεται θαυματουργός. Πολύ γρήγορα η φήμη του διαδόθηκε παντού. Κοιμήθηκε στην πατρίδα του την Κύπρο, γύρω στο 348 μ.Χ. και ενταφιάστηκε στην κατεχόμενη σήμερα Τριμυθούντα, όπου και υπάρχει ο τάφος του στην επ' ονόματί του ιερά μονή. Στα τέλη του 8ου αι. το άγιο λείψανό του βρέθηκε στην Κωνσταντινούπολη για να προφυλαχθεί από τις επιδρομές των βαρβάρων στο νησί. Μετά την άλωση της Πόλης, το ιερό λείψανο μεταφέρθηκε στην Παραμυθιά της Ηπείρου και για μεγαλύτερη ασφάλεια εγκαταστάθηκε στην Κέρκυρα το 1456 μ.Χ., όπου και τιμάται ιδιαιτέρως. Ο άγιος Σπυρίδωνας αποτελεί για την Εκκλησία, για την Κύπρο μας, αλλά και για την Κέρκυρα, τη ζώσα επαφή του ορθόδοξου λαού με τον Τριαδικό Θεό, που «θαυμάζεται εν τοις αγίοις αυτού». Όπως επισημαίνει ο υμνωδός, παρόλο που πέθανε ο θαυματουργός δεν σταμάτησε ποτέ να θαυματουργεί. «Ο θαυματουργός καν τέθνηκε Σπυρίδων, του θαυματουργείν ουκ έληξεν εισέτι». Η Εκκλησία μας για να τιμήσει το έργο του ως ποιμένα και ιεράρχη, αλλά και πραγματικού τσοπάνη, που αγάπησε τα πρόβατα και πρόσφερε ολόκληρη τη ζωή του «υπέρ αυτών», στην ημέρα του διαβάζει την ευαγγελική περικοπή του Καλού Ποιμένου.

